

Pan Petr Kolář pochází z Ostravska. Sám o sobě říká, že je směsí více národností

„Mám tam Poláky, Slezany, Bavoráka, Moraváka a Čecha. Takže jsem od samého začátku byl Evropanem, jak se sluší a patří. Narodil jsem se v jednačtyřicátém roce. Ostrava je, to je uhlí, makačka, železo, moje rodina. Můj otec dělal u vysokých pecí, maminka ve struskárně a já u uhelného zásobování elektrárny. To byla kultura naše.“

Rodina Petra Koláře byla velmi křesťansky založená, do kostela chodili každý týden, a to skoro hodinu pěšky.

„Jeden důvodů, proč jsem jaksí hned s tím křesťanstvím spolupracoval, byl ten, že já jsem v roce 1945 se stal Skautíkem a zažil jsem dva krásné tábory na Moravici. A když toho našeho šéfa sebrali a zavřeli, na kterého jsem měl tak krásné vzpomínky a byl pro mě skoro jako táta, tak jsem si řekl, tak tohle ne. Tohle to já nebudu podporovat. Takže jsem se stal disidentem, vlastně když mi bylo osm let, v uvozovkách samozřejmě“

Vychodil průmyslovou školu elektrotechnickou v Ostravě. Po maturitě se několikrát neúspěšně pokoušel dostat do kněžského semináře. Po událostech Pražského jara se rozhodl odejít ze země.

„Když jsem pak se dostal poprvé ven v sedmašedesátém – Pražské jaro mě pustili do Jugoslávie, a já jsem odtamtud pak přešel do Rakouska. Zůstal jsem na 22 let, uprchlík. Cepín, kladivo a lano jsem měl, ale kalhoty ne, jenom šortky“

Žil v mnoha různých zemích, ale nejdéle ve Francii, kde působil na pařížském arcibiskupství.

Měl hodně povinností, ale přesto si moc rád si potrpěl na některé, jak říká, luxusní záliby

„V září jsem vždycky měl těch 14 dní nebo tři týdny a teď kam. Já jsem strašně rád horolezil a taky plaval a potápěl se“

Má mnoho krásných vzpomínek na Korsiku

„Našel jsem si tam přátelství, která bych jinak nebyl mohl nikdy získat. Oni jsou tak rádi, že tam jsem a říkají mi vždycky, vy jste ideální případ pro nás, mluvíte perfektně francouzsky, ale nejste Francouz. Páč oni ty Francouze nemají rádi...“

Z Francie si rovněž odvezl jeden významný titul „No víno, Já jsem známý jako fajnšmekr vínový“

A taky si tam našel svou lásku snů „A pak samozřejmě jejich národní sváteční potravina – Gigot, nevíte, co to je Gigo? No jo slyšel jsme to, ale nevím, co to je. Gigot je stehno, jehněčí“

V exilu byla jeho komunikace s jeho rodinou kontrolována

„My jsme si mohli psát. Ze začátku, ty dopisy, když nebyly otevřené ty dopisy, když došli mě i jim, tak bylo razítko na nich, že prošlo kontrolou. Ale potom přestali to dávat. Ale já jsem se stýkal s Tigridem a on říká „Oni už to nedělají, protože, podrž se dobře“ povídá mi „V Americe koupili stroje, které ty dopisy čtou, aniž by je otvírali. Takže oni to už nepotřebují razítkovat, pošle to touhle tou mašinou a mají to zapsáno a nikdo neví nic. Oni to jenom skladují, nečtou. Když pak někoho chtějí pokřesat, tak to všechno vytáhnou. Mně se to stalo jenom jednou, já jsem žasnul, co všechno věděli. Tigrid tenkrát mi říkal, prosím tě neblázni, to oni dělají všem. To není, že by tam někdo stál u dveří a kontroloval tě, oni to všechno kontrolují na dálku.“

Z našeho setkání s Panem Kolářem jsme si odnesli jedno nové motto „Jednou ryba jednou Gigot“

